

Sygn. akt IV Ka 787/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale oskarżyciela publicznego J. P. za (...) Urząd Celno – Skarbowy w J.

po rozpoznaniu w dniach 8 stycznia i 14 maja 2019 r.

sprawy I. D.

syna J. i M. z domu M.

urodzonego (...) w C. (Ukraina)

oskarżonego art. 107 § 1 kks w związku z art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika interwenienta (...) sp. z o.o. we W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 26 września 2018 r. sygnatura akt III K 674/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 2000 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 787 / 18

UZASADNIENIE

I. D. został oskarżony o to, że pełniąc funkcje (...) spółki z o.o. (...) z siedzibą we W. (...) przy ul. (...) i będąc z tego tytułu na podstawie prawa uprawnionym i zobowiązanym do prowadzenia spraw gospodarczych tej spółki, nie mając koncesji na prowadzenie kasyna gry, urządził gry o charakterze losowym, w celach komercyjnych na urządzeniach o nazwie: (...) o numerze (...), (...) o numerze (...), (...) o numerze (...) w dniu 7 lutego 2017 roku w punkcie gier przy sklepie monopolowym, mieszczącym się w G. (...) ul. (...), z naruszeniem przepisów art. 6, art. 14 i art. 23a ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych;

tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 26 września 2018r. sygn. akt III K 674 /18 :

I. I. D. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych;

II. zasądził od skazanego I. D. wydatki poniesione w sprawie i wymierzył mu opłatę w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych.

Apelacje od wyroku w całości wywiedli obrońca oskarżonego z wyboru oraz pełnomocnik interwenienta (...) Sp. z o.o. we W..

Apelujący obrońca zarzucił na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zaskarżonemu wyrokowi:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

1) art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych poprzez przypisanie oskarżonemu realizacji znamion strony przedmiotowej jak i podmiotowej przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. przy braku okoliczności uzasadniających uznanie świadomego i umyślnego działania I. D. wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych i wobec jednoczesnego zaistnienia okoliczności świadczącej o niewystąpieniu w zachowaniu oskarżonego intelektualnego elementu zamiaru, tj. świadomości (wiedzy] co do realizacji znamienia „gry hazardowe”, tj. że gry, które rozgrywano na zatrzymanych urządzeniach były grami hazardowymi, a ściślej, grami na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych, bowiem zgodnie z wiedzą i przekonaniem I. D., który przed datą zarzuconego mu czynu dysponował opiniami technicznymi upoważnionej przez Ministra Finansów jednostki badającej, na zatrzymanych urządzeniach można rozgrywać wyłącznie gry o charakterze) logicznym, niezawierającym elementu losowości, co przesądza o braku możliwości zakwalifikowania zachowania oskarżonego jako czynu zabronionego z wymienionego przepisu;

2) art. 10 § 1 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której wobec zaistnienia wyżej przedstawionej okoliczności wskazującej na brak świadomości oskarżonego, że urządza gry hazardowe w rozumieniu art. 107 § 1 k.k.s. (a ściślej gry na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych) należało uznać, że I. D. działał pod wpływem błędu co do znamienia „gry hazardowe”, co skutkowało winno uznaniem bezkarności czynu zarzuconego oskarżonemu;

II. rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1) art. 4, art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez rażące naruszenie obowiązku wszechstronnej i pełnej oceny zgromadzonych w postępowaniu dowodów, zgodnie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również interpretowanie okoliczności faktycznych wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, w szczególności poprzez:

a) nieuwzględnienie mającego kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowodu z opinii technicznych, znajdujących się w posiadaniu oskarżonego przed datą zarzuconego mu czynu, sporządzonych przez upoważnioną przez Ministra Finansów jednostkę badającą, tj. Instytut (...) w W. dla urządzeń o takim samym typie i rodzaju, z której wynika, że gry prowadzone na tych urządzeniach mają charakter wyłącznie logiczny, a nie losowy, stąd nie stanowią one gier na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych, która to okoliczność przesądza uzasadnionym przekonaniu oskarżonego co do nie- hazardowego charakteru gier rozgrywanych na zatrzymanych urządzeniach, skonstruowanych w oparciu o tożsame zasady;

b) pominięcie dowodu z zeznań świadka R. F., tj. autora wyżej wymienionych opinii technicznych, który winien zostać przesłuchany w sprawie w charakterze biegłego ad hoc, ponieważ posiadał wiadomości specjalne na temat rodzaju i charakteru gier rozgrywanych na automatach który zeznał, że gry rozgrywane na w/w. urządzeniach nie były grami na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych, tj. nie zawierały elementu losowości, ze względu na możliwość podglądu układów gier, z którego gracz mógł wytypować kolejny układ wygrywający, co mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. przypisanie odpowiedzialności karnej oskarżonemu;

c) niezasadne zbagatelizowanie wyjaśnień oskarżonego dokonane w oparciu sporządzone w toku postępowania przygotowawczego eksperymenty procesowe, podczas gdy dowód ten nie powinien służyć weryfikacji wyjaśnień oskarżonego, ponieważ nie wskazuje on na świadomość I. D. i jego wiedzę co do charakteru gier rozgrywanych na opiniowanych automatach w dacie zarzucanego mu czynu, na co wskazują zaś w/w. opinie techniczne ekspertyzy znajdujące się w aktach sprawy, z którymi zapoznał się oskarżony oraz późniejsze zeznania R. F., niesłusznie pominięte przez Sąd I instancji, a które stanowią o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, który prowadząc działalność między innymi w zakresie gier na urządzeniach logicznych opierał się na treści w/w. dokumentacji technicznej, stąd zgodnie z prawidłową oceną tych dowodów I. D. w czasie zarzucanego mu czynu działał w przekonaniu, że na przedmiotowych urządzeniach nie są rozgrywane gry na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych;

d) niezasadną dyskwalifikację w/w. opinii technicznych i ekspertyz, w sytuacji gdy rzeczona jednostka w dacie opiniowania urządzeń i w czasie zarzucanego oskarżonemu czynu była skutecznie upoważniona przez Ministra Finansów do wydawania tego rodzaju opinii więc należy uznać je za zasługujące na walor wiarygodności oraz przydatności, w tym dla ustalenia braku świadomego i umyślnego działania oskarżonego, a przynajmniej ustalenia działania w błędzie co do charakteru i rodzaju gier rozgrywanych na zatrzymanych urządzeniach;

2) art. 366 § 1 k.p.k., art. 368 k.p.k w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. i art. 193 § 2 k.p.k. poprzez oddalenie, a w zasadzie nierozpoznanie (rozpoznany został wyłącznie wniosek Oskarżyciela o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego) wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii Instytutu (...) w W., który sporządzał opinie techniczne dotyczące zatrzymanych automatów, na okoliczność ustalenia, po przeprowadzeniu badania zatrzymanych urządzeń, sposobu działania oprogramowania i rodzaju gier na nich rozgrywanych, co skutkowało wydaniem zaskarżonego rozstrzygnięcia w oparciu o stwierdzenia i oceny Sądu, który nie

posiada wiadomości specjalnych z zakresu elektroniki i oprogramowania automatów do gier, a ustalenie powyższej okoliczności niewątpliwie wymagało zasięgnięcia wiadomości specjalnych Instytucji, która sporządzała w/w. opinie techniczne.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k, i art. 437 k.p.k. wniósł:

1) o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego I. D. od zarzucanego mu czynu, alternatywnie (z daleko posuniętej ostrożności procesowej)

2) o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Natomiast drugi apelujący zarzucił:

I. Wadliwość przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, która w konsekwencji doprowadziła do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, uczynionych następnie podstawą kwestionowanego orzeczenia, a to:

- naruszenie procedury, tj. art. 170 §1 kpk w zw. z art. 193 §1 kpk, stosowanych w zw. z art. 113 §1 kks, a to poprzez chybione oddalenie całkowicie zasadnego i niezbędnego w sprawie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego stosownej specjalności, na okoliczność ustalenia charakteru gier dostępnych na spornych urządzeniach V., mimo iż okoliczność ta jest w sprawie kluczowa, a wobec materiału dowodowego zaoferowanego przez obronę oraz interwencję, szczególnie w postaci dokumentów urzędowych, tj. opinii Jednostki Badającej Ministra Finansów, losowość gier jest wątpliwa i brak jest możliwości rozstrzygnięcia tej kwestii bez odwołania się do wskazań wiedzy specjalistycznej;

- naruszenie procedury, art. 7 kpk w zw. z art. 53 §20 kks, stosowanych w zw. z art. 113 §1 kks poprzez całkowicie dowolną i niczym nie uzasadnioną odmowę uznania w sprawie wartości dowodowej złożonych przez obronę opinii technicznych Jednostki Badającej Ministra Finansów, mimo że mają one charakter dokumentów urzędowych, albowiem zostały wydane przez podmiot ustawą umocowany i fachowo kompetentny do ich sporządzenia (por. art. 23f ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych - dalej ugh), stanowią zatem dowód na okoliczność tego, co

zapisano w ich treści, tj. w szczególności jednoznacznie dowodzą, że sporne urządzenia V. nie są losowe, a zatem nie są też hazardowymi automatami do gier w rozumieniu definicji z art. 2 ust. 3-5 ugh, co wyklucza stosowanie względem nich art. 107 §1 kks;

- naruszenie procedury, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 177 i nast. kpk, stosowanych w zw. z art. 113 §1 kks, a to w postaci odmówienia istotnej wartości dowodowej zeznaniom świadka R. F. - autora opinii Jednostki Badającej, które złożono do akt sprawy - mimo, iż ten niekwestionowany specjalista w zakresie automatów do gier podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w wzmiankowanych dokumentach urzędowych, tj. braku losowości spornych gier, wyjaśniając dodatkowo jego podstawy merytoryczne oraz sposób prowadzenia badań prowadzących do przedstawionego wyniku.

II. W konsekwencji naruszeń procedury wskazanych wyżej - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a to poprzez dalece pochopne i zupełnie dowolne przyjęcie, iż gry dostępne na spornym urządzeniu V. mają charakter losowy i tym samym hazardowy, mimo iż sąd dysponował w tym zakresie wystarczającą, kompetentną wiedzą specjalistyczną ujętą w dokumentach urzędowych, złożonych w sprawie, która nakazywała wniosek odmienny, a już co najmniej podjęcie działań ukierunkowanych na rozwianie wątpliwości co do charakteru urządzeń, które można dostrzec, dokonując rzetelnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Jest to uchybienie tym bardziej karygodne, jeśli podkreślić, iż mimo stosownej inicjatywy dowodowej, sąd nie podjął praktyczne żadnych działań, by rozbieżności te wyjaśnić, arbitralnie przyjmując za słuszny jeden z konkurencyjnych poglądów technicznych, bez przekonującego wyjaśnienia powodów odrzucenia drugiego z nich.

III. Ostatecznie wobec powyższego - naruszenie prawa materialnego, tj. art. 107 §1 kks, a to poprzez wadliwe jego zastosowanie, mimo iż nie wykazano ziszczenia się kluczowej w tym przepisie przesłanki urządzania zabronionych gier na automatach do gier w rozumieniu art. 2 ust. 3-5 ugh, albowiem w sprawie brak jest wartościowego, przekonującego dowodu, iż sporne urządzenie to automat do gier w rozumieniu przywołanych regulacji ustawy, gdyż są to w swojej istocie urządzenia do gier logicznych V., co w sprawie udokumentowano w sposób wykluczający poglądy przeciwnie, forsowane przez oskarżyciela, a zaaprobowane przez sąd I instancji.

IV. Poza wszystkim powyższym także naruszenie art. 6 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (dalej: Dyrektywa 2016/343), którą - wobec braku jej implementacji do krajowego porządku prawnego - stosować należy bezpośrednio od dnia 01.04.2018 roku (vide jej art. 14 ust. 1), czyli także w niniejszym postępowaniu, co ma postać braku rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego wszelkich, istotnych wątpliwości występujących w sprawie, w tym w szczególności co do charakteru gier na spornych urządzeniach.

Uwzględniając powyższe wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego oraz nakazanie zwrotu interwenientowi spornych urządzeń do gier logicznych V., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacje są całkowicie bezzasadne.

Mimo obszerności postawionych w nich zarzutów zauważyć należy, iż apelujący nie zakwestionowali ustaleń faktycznych, na których oparto zaskarżony wyrok co do fundamentalnych faktów, tj. że oskarżony w określonym w wyroku czasie i miejscu, w dniu 7 lutego 2017r. w punkcie gier przy sklepie monopolowym w G. urządzał gry na 3-ch automatach, przy czym oskarżony działał w celach komercyjnych i bez koncesji na prowadzenie kasyna gry oraz bez rejestracji automatów przez naczelnika urzędu celno-skarbowego. Zarzuty obu apelacji zmierzają w istocie do zakwestionowania właściwości przedmiotowych automatów do gier, które ich zdaniem służą prowadzeniu gier logicznych a nie losowych, tj. takich, na których urządzenie gier jest obwarowane warunkami m. in. wynikającymi z art. 6, art. 14 i art. 23 a ustawy z o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009r. (ugh).

Apelujący obrońca wykazanie zasadności tego zarzutu oparł formułując zarzuty obrazy prawa procesowego przepisów art.4, 7 kpk i art. 410 kpk (pkt. II 1) a), b) c) i d) apelacji). Przedstawione w postępowaniu przygotowawczym kserokopie „opinii technicznych” pochodzących z Instytutu (...) z/s w W. sporządzone przez świadka R. F., na których opierają obie apelacje, niestety nie mają żadnego waloru dowodowego w niniejszej sprawie. Nie dość że to nieuwierzytelnione kserokopie (a zatem nie stanowią nawet dokumentu procesowego), to w dodatku nie dotyczą automatów do gier, zatrzymanych w niniejszej sprawie. Nie są to więc ani merytoryczne ekspertyzy ani nawet opinie prywatne, które należałoby zweryfikować procesowo.

Całkowicie chybione jest przydawanie przez apelujących znaczenia zeznaniom świadka R. F. najistotniejszego dowodu sprawy i stawianie zarzutu pominięcia tego dowodu w części ustaleń dotyczących świadomości oskarżonego prowadzenia legalnych gier na automatach. Przesłuchanie w charakterze świadka R. F. na rozprawie potwierdziło jedynie, iż świadek badał inne, niż zatrzymane w sprawie, automaty do gier typu V., E. i C., po czym scharakteryzował zainstalowane na nich gry. Świadek ten nie posiadał żadnej wiedzy o automatach zatrzymanych w sprawie, ani nie podał jakichkolwiek okoliczności, przydatnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Skoro R. F. nie został powołany przez procesowy organ (w przewidzianym ustawą trybie art. 194 kpk przez oskarżyciela czy sąd) do wydania opinii w niniejszej sprawie, to przypisywanie tej osobie roli procesowej „biegłego ad hoc” i istotności wydanych „opinii technicznych” jest oczywiście błędne.

Sąd I instancji oddalił wniosek dowodowy obrony o przeprowadzenie dowodu z opinii Instytutu (...)(k. 242 akt) na okoliczność sposobu działania oprogramowania i rodzaju gier na zatrzymanych w toku sprawy automatach, powołując się na utrwalone w toku eksperymentu procesowego wyniki gier kontrolnych, co stało się przyczynkiem do postawienia zarzutów apelacyjnych tak obrony (zarzut II 2) , jak i pełnomocnika interwenienta zarzuty I- III obrazy art. 170 § 1 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk, oraz zawnioskowania przezeń (k. 285 akt) o przeprowadzenie w postępowaniu odwoławczym dowodu z opinii biegłego stosownej specjalności – na okoliczności ustalenia charakteru gier dostępnych na zatrzymanych urządzeniach, w szczególności dla wykazania, że gry dostępne na urządzeniach są logiczne i nie są grami hazardowymi. Zgadzając się co do kluczowości opinii we wskazanym zakresie wniosek ten został uwzględniony przez Sąd odwoławczy, zaś powołany przez sąd biegły R. R. z zakresu informatyki, telekomunikacji i automatów do gier przy Sądzie Okręgowym w Częstochowie w złożył obszerną opinię pisemną na podstawie przeprowadzonych badań przedmiotowych automatów do gier. Biegły jednoznacznie wskazał, iż wszystkie zbadane automaty służą do celów komercyjnych, po zakredytowaniu gotówką przez gracza umożliwiają rozgrywanie gier o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości, w związku z czym gry rozgrywane na poddanych ekspertyzie urządzeniach spełniają kryteria gier na automatach w rozumieniu ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009r.(Dz. U. Nr 201 poz 1540 z późn. zm). Przedstawiona opinia opiera się na wynikach badań zatrzymanych dowodów rzeczowych, wywiedzione wnioski są czytelne, pełne i logiczne, nie zawierają jakichkolwiek sprzeczności. To jedyna opinia specjalistyczna wydana w sprawie, wydana przez podmiot fachowy, stanowi pełnoprawny dowód, potwierdzający słuszność wyników eksperymentu przeprowadzonego 7 lutego 2017r. w postępowaniu przygotowawczym. W związku z tym jak i nieudolną próbą zakwestionowania procesowej wartości opinii przez obrońcę oskarżonego na rozprawie apelacyjnej (obrońca poza literalnym wymienieniem przesłanek art. 201 kpk nie przytoczył żadnych rzeczowych argumentów odnoszących się do treści opinii) dowód ten stanowi ostateczne potwierdzenie, iż przedmiotowe automaty do gier spełniają kryteria gier na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych, na których urządzenie i prowadzenie gier jest obwarowane warunkami art. 6 ust. 1, art. 14 i art.23a ustawy o grach hazardowych.

W przedstawionej wyżej sytuacji dowodowej linia obrony oskarżonego nie wytrzymuje krytyki. Oskarżony działał jako prezes podmiotu gospodarczego (...) Spółki z o. o., podjął działania w celu biznesowym, mającym przynieść mu wymierny dochód finansowy, zatem tylko na nim ciążył obowiązek sprawdzenia wymogów formalnych i dopełnienia ich w zakresie urządzania oraz prowadzenia gier na automatach, tj. pozyskania stosownych koncesji, pozwoleń i wpisów do rejestru, o jakich mowa w przywołanych wyżej przepisach art. 6 ust. 1 i art.23a ustawy o grach hazardowych. Od wielu lat zagadnienie legalności prowadzenia gier na automatach jest powszechnie znane, poddawane szerokiej weryfikacji sądowej, także i oskarżonemu obce nie było, co wprost wynika z jego wyjaśnień (k. 228 akt), więc linia

wyjaśnień oparta na przedstawionych „opiniach” innych automatów jest całkowicie nieskuteczna. Do daty czynu wobec oskarżonego zapadły liczne wyroki skazujące za występki podobne z art. 107 § 1 kks (vide z dane o karalności k. 192-193 akt), zatem i z tej przyczyny oskarżony miał świadomość potrzeby dokładnej weryfikacji warunków urządzania gier na automatach. Oskarżony ów wymóg celowo zlekceważył, nie uzyskał (i nie przedstawił) żadnej miarodajnej opinii prawnej, dotyczącej wprost komercyjnego prowadzenia gier na przedmiotowych automatach w lokalu w G., która wskazywałaby na legalność podjętej działalności. Zatem gołosłownym pozostaje jego rzekomo uzasadnione przekonanie, że na przedmiotowych automatach do gry nie były rozgrywane gry hazardowe. Tym samym zupełnie nieuprawnione byłoby zastosowanie art. 10 § 1 kks poprzez uznanie, że oskarżony działał pod wpływem błędu co do znamienia „gry hazardowe” w rozumieniu art. 107 § 1 kks.

Przepisy art. 6 ust. 1, art. 14 i art.23a ustawy o grach hazardowych oskarżony złamał umyślnie z zamiarem bezpośrednim w rozumieniu art. 4 § 2 kks, bo przecież nie uzyskał koncesji na prowadzenie kasyna gry, nie uzyskał koncesji lub zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier losowych lub na automatach, zatem nie był podmiotem uprawnionym do legalnej eksploatacji przedmiotowych automatów do gier hazardowych, których także nie zgłosił do wymaganej rejestracji przez naczelnika urzędu celnego.

Niestety także przedstawiona przez pełnomocnika interwenienta argumentacja naruszenia art. 6 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (zarzut IV) jest zupełnie nietrafna, skoro nie występują w niniejszej sprawie wątpliwości co do losowego a nie logicznego charakteru gier na spornych urządzeniach.

Tak więc należy podzielić słuszność wywodów końcowych Sądu I instancji w zakresie oceny prawnej czynu oskarżonego jako wypełniającego ustawowe znamiona występkę stypizowanego w art. 107 § 1 kks.

Nie występują także uzasadnione podstawy dla złagodzenia wymierzonej kary.

Mimo ustawowego zagrożenia w art. 107 § 1 kks, nawet łącznie karami grzywny i pozbawienia wolności do lat 3-ch, Sąd Rejonowy skazał oskarżonego tylko na karę grzywny, której wymiar - 200 stawek dziennych nie jest surowy, bo oscyluje w dolnej granicy zagrożenia przewidzianego w art. 107 § 1 kks (maksymalnego do 720 stawek), przy relatywnie (do deklarowanych dochodów oskarżonego 5000 zł miesięcznie k. 182 akt) niskiej wysokości stawki dziennej 100 złotych. Tak wymierzona grzywna stanowi trafną represję karną za złamanie norm prawa karnoskarbowego. Kara ta spełnia wymogi art.13 § 1 i § 2 kks oraz art.23 ust.3 kks, w tym uwzględnia uprzednią wielokrotną karalność sądową oskarżonego za występki podobne.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.113 § 1 kks w zw. z art.636 § 1 pkp i art. 627 pkp oraz na podstawie art.21 ust. 1) i art. 8 w zw. z art.3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżonego wobec przegrania apelacji.